

[Lone Dybkjær.]

Jeg vil dog godt her ved anden behandling pege på nogle af de problemer, som jeg føler den nuværende placering af tilsynet giver. For det første kan man være nervøs for ansvarsforflygtigelse. Det er jo rigtigt, at tilsynet er et selvstændigt organ under miljøstyrelsen, og det er også rigtigt, at der i begrundelserne står, at det skal være en institution, der skal stå frit, men alligevel har det jo ikke fået en direkte reference til ministeren. Det er noget, der skal indgå i selve miljøstyrelsen. Det vil altså sige, det sådan set skal overrefereres. Godt nok sendes deres resultater videre, men der er alligevel flere mennesker, der skal behandle tingene, og jo flere der er i behandlingen af en sag, jo større er chancen for, at der vil ske en eller anden form for ansvarsforflygtigelse. Her synes jeg nok, man skal huske på, at selv om man siger, at atomkraftværker er sikre og risikoen for en ulykke ikke er særlig stor, så er det minsandten kun, hvis kontrolapparatet fungerer perfekt, for ellers så er vi nok ude at køre med den type af industrielle anlæg.

Det andet problem i forbindelse med tilsynet er nok den dobbeltadministration, som man kan imødesee, når man, hver gang man har lavet noget i tilsynet for nukleare anlæg, skal lade det passere miljøstyrelsen. Men som sagt, vi har accepteret, at man har anvendt den form, man har anvendt her, og vi har ikke villet stå så stejlt på dette spørgsmål, at vi ikke ville gå ind i et forlig omkring selve loven.

Som det tredje kunne jeg godt tænke mig at sige noget om gebyrfastsættelserne. Det er jo en ting, som vi har stillet en hel del spørgsmål om, og det hænger også sammen med tilsynets arbejde, derfor tager jeg det frem her. Jeg kunne godt tænke mig at bede ministeren om at sikre sig, at man i fremtiden får nogle realistiske omkostningsberegninger. Jeg synes nok, de oplysninger, vi hidtil har fået fra ministeriet, ikke giver realistiske omkostningsberegninger. Dermed mener jeg, at generalomkostningstillægget synes at være for lavt. Jeg mener ikke, det er noget, vi skal diskutere specielt her, men jeg vil godt henstille, at man i fremtiden, når man skal se på denne gebyrfastsættelse, virkelig får de reelle udgifter dækket og får dem dækket af dem, der ønsker at få atom-

kraftværker her i landet, altså elselskaberne og dermed forbrugerne, sådan at man får nogle nøgterne udgiftsberegninger på, hvad det rent faktisk vil koste, hvis vi skal have atomkraftværker.

Det fjerde, jeg synes er noget usikkert i denne her sammenhæng, er spørgsmålet om den sikkerhedsmæssige forskning, idet det jo stadig væk hænger på, hvilken aftale miljøministeriet, miljøstyrelsen, miljøministeren kan få med handelsministeren og med Risø. Jeg føler også her, at der måske er nogle problemer tilbage, men må erkende, at den opdeling, der er mellem tilsynet med nukleare anlæg og Risø, er af en så ny dato, at det næppe vil kunne lade sig gøre at komme nærmere ind på dette spørgsmål her. Men jeg mener, der alligevel ligger noget tilbage her.

Igen vil jeg sige, at jeg forstår udmærket miljøministerens holdning i dette spørgsmål. Jeg forstår også hans holdning i forbindelse med placeringen af tilsynet. Måske undrede det mig lidt, at problemer som dobbeltadministration og den slags ting ikke interesserer venstres repræsentanter i udvalget mere, end det har gjort.

Til sidst vil jeg sige, at vi kan ikke tilslutte os underændringsforslaget, som det kommunistiske parti har stillet. Vi føler, man er kommet meget langt med det forslag, som flertallet har tilsluttet sig. Og jeg må indrømme, at jeg forstår ikke kommunisternes mindretalsudtalelser i betænkningen, hvor der står:

„På andre områder har mindretallet afstået fra at sammenfatte sine synspunkter i ændringsforslag, men vil redegøre for dem ved anden behandling.“

Jeg synes nok, det ville have været ønskeligt, om vi kunne have fået disse ændringsforslag frem under anden behandling, for jeg føler virkelig, at en af grundene til, at sikkerhedsrådet har fået det udseende, som det har, faktisk er tanker, som vel nok i første række kommunisterne fremlagde, og som vi andre så begyndte at arbejde med. Jeg har hele tiden på en seddel haft stående, at vi må gøre et eller andet i forbindelse med de ansatte, men ikke kunnet finde en formulering. Hvis det virkelig er sådan, at kommunisterne havde andre konstruktive ændringsforslag, så ville vi da gerne have arbejdet aktivt med dem, uanset om de så